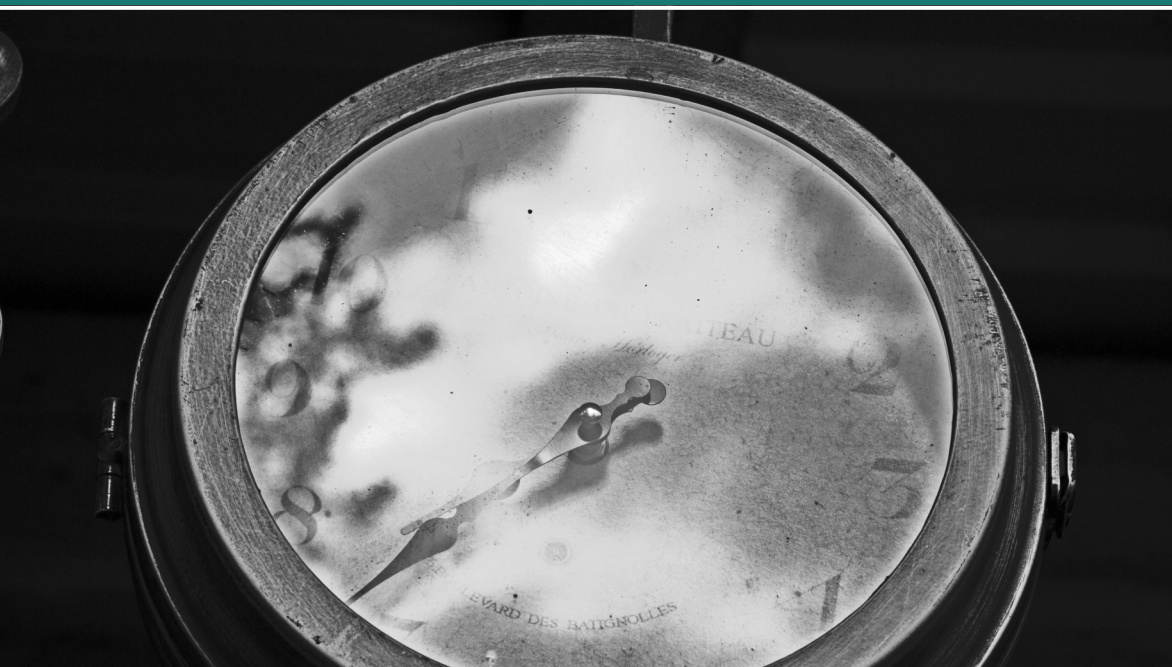

Kristiina Ruusunen

8760 tuntia

Ja muita tarinoita

8760 tuntia

Ja muita tarinoita...

© 2018 Kristiina Ruusunen ja KrisCo Team Julkaisut

Kirjoittaja: Kristiina Ruusunen

Julkaisija: KriCoTeam Julkaisut

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa 2018

ISBN 978-952-68205-1-4

Lukijalle

Nämä tarinat ovat syntyneet vuosien saatossa luovankirjoittamisprosesseissa. Osan näistä on julkaistu aikaisemmin Vantaan Sana-
taidekoulun antologioissa. Suurin osa on kuitenkin aikaisemmin
julkaisemattomia tarinoita. Encore syntyi tämän kokoelman työstön
aikana. Sen halusin ottaa tähän mukaan siemeneksi tuleviin uusiin
kirjoituksiin.

Olen surrut sitä, että vuosien saatossa kirjoittamani tarinat ovat
olleet hautautuneena tietokoneen syövereihin. Se suru on suoras-
taan estänyt pääsemästä eteenpäin ja uusien tarinoiden syntymistä.

Koska jokainen näistä tarinoista on syntynyt suuresta luomisen
riemusta ja inspiraatiosta, haluan koota ne nyt kaikki arvostavasti
yksien kansien sisään ja päästää ne elämään omaa elämäänsä.

Nyt olen vapaa jatkamaan matkaani uusien tarinoiden kanssa. Sie-
menkin on kylvetty.

Vantaalla 11.1.2018

Kristiina Ruusunen

Häämatka	7
Elämä d-mollissa	12
8760 tuntia	16
Pendolino numero 41	20
Sähköpostia(@)serkulle Aihe: Kesäjuhlista meinasin.....	28
Isosisko	32
Kesä 1974	35
Klovni	42
Lilli	44
Missä olet Marja	47
City-kanit	53
Ovi jota en koskaan ole avannut.....	63
Heinämiehet Arvo ja Lasse Mäkinen	66
Viikot 8 +5.....	74
Sähköpostia(@)serkulle Aihe: Moottorikelkasta vaan	81
Skandaalin aineksia	85
Kesäduuni blues.....	93
Sähköpostia(@)serkulle Aihe: valokuitua pukkaa	103

Häämatka

Johannes ei sanonut mitään, nousi ja alkoi asetella matkalaukkuja tavarahyllylle. Juuri sillä hetkellä, jolloin hän kohotti käsivarsiaan siirtääkseen suurimman matkalaukun paikoilleen, vaimon lause, joka oli jo häipynyt hänen mielestään, ponnahti takaisin hiljaisuudesta niin kuin ponnahtaa seinään heitetty pallo. Hän pysähtyi hetkeksi, seisoi liikkumatta kädet kohotettuina, katse nauliintuneena Comojärveä mainostavan julisteen yläpuolelle. ”Siinä tapauksessa, että ollaan todella rakastuneita.” Miksi vaimo oli sanonut niin? Mihin hän oli vihjannut?

Laskettuaan matkalaukun hyllylle ja hieroen käsivarsiaan, jotka olivat puutuneet laukun kannattelusta, Johannes istahti penkille vaimon viereen.

– Tarkoitatko, että olisit halunnut vielä jäädä juhliin? Vaimo katseli miestä huvittuneena.

– Niin no eikö oikeasti ole vähän harmi, että ensin nähdään suurivaiva juhlien järjestämiseen ja sitten ne kenen vuoksi juhlat järjestetään, lähtevät kesken kaiken pois?

Johannes ei ymmärtänyt vieläkään vaimon sanoja. Yrittikö vaimo kertoa, että heidän juuri solmimansa avioliitto, jota he olivat suunnitelleet yhdessä kuukausia, ei sittenkään ollut sitä todella suurta rakkautta? Hän itse ainakin oli hulluna vaimoonsa. He olivat tavanneet muutama vuosi sitten yhteisten ystävien häissä ja se oli ollut rakkautta ensi silmäyksellä, tai ainakin Johannes oli luullut niin. Vaimo oli Johannes vanhempi ja eronnut muutama vuosi aikaisemmin ensimmäisestä miehestään. Avioliitto, joka kaikesta päättäen oli ollut suhteellisen myrskyisä, oli kestänyt viisitoista vuotta. Yhteinen lapsi, kymmenenvuotias tytär, asui käytännön syistä isänsä kanssa. Tytär vieraili äitinsä luona säännöllisesti, Johanneksesta tosin tuntui, että tytär asui enemmän äitinsä kuin isänsä luona.

Alkuun ikäero, joka oli hieman yli kymmenen vuotta, oli vaivannut vaimoa suunnattomasti. Hän tahtoi, etteivät he kertoisi suhteestaan muille vaan pitäisivät sen yhteisenä salaisuutena. He tapailivat ensimmäiset kuukaudet salassa ystäviltä ja sukulaisilta, milloin missäkin. Vähitellen heidän suhteestaan tietävien joukko oli kasvanut mutta tyttärelleen vaimo oli kertonut Johanneksesta vasta joitakin kuukausia ennen häitä. Se teki heidän suhteesta vaivalloisen, ikään kuin siihen olisi liittynyt jotain salattavaa ja häpeällistä. Tyttären vieraillessa äitinsä luona, vähintään joka toinen viikko joskus useamminkin, Johannes joutui muuttamaan takaisin omaan huoneistoonsa. Vielä senkin jälkeen, kun he olivat kertoneet tyttärelle suhteestaan ja hääsuunnitelmistaan, vaimo ei tahtonut Johanneksen viettävän öitä asunnossaan, silloin kun tytär oli äitinsä luona. ”Sitten kun olemme naimisissa, se on ihan eri asia. Sen jälkeen tämä asunto on meidän kolmen yhteinen koti”, vaimo oli sanonut. Ehkä juuri sen vuoksi Johannes oli odottanut häämatkaa niin kiihkeästi, lopultakin he saivat olla kahdestaan kokonaiset kaksi viikkoa. Johannes tunsi olonsa epämukavaksi ja kääntyi katsomaan vaimoa kasvoillaan kysyvä ilme, ikään kuin olisi syyttänyt toista jostain suuresta rikoksesta:

- Tarkoitatko, että sinä et sittenkään ole todella rakastunut minuun? Minä ainakin olen odottanut tätä hetkeä ja matkaa aivan kuin mielipuoli enkä olisi halunnut viipyä juhlissa enää sekuntiakaan pidempään.

Vaimo käänsi katseensa takaisin mieheen ohi kiitävästä maisemasta, jota oli seurannut junan lähdöstä saakka. Vaimon silmät tuikkivat ilkkurisesti.

- Kulka pieni, miksi sinä tuollaista kysyt? Miltä silloin oikeasti tuntuu, kun on todella rakastunut?

Johannes tunsi, miten närkästys alkoi kasvaa hänen sisällään:

- Mikä kysymys tuo nyt sitten on? Itsehän juuri sanoit, että vain sellaiset haluavat päästä eroon hääjuhlista, jotka ovat todella rakastuneita. Ja sellaiset, jotka eivät ole, haluavat pitkittää kahden kesken jäämistä.

Johannes tuijotti, jos mahdollista, entistä vaativammin vaimoa. Vaimo ei ollut huomaavinaan Johanneksen suuttumusta.

- Kyllä minäkin olen odottanut tätä matkaa mutta ei se tarkoita sitä, etten olisi voinut olla juhlissa pidempään. Yksi vietetty ilta ystävien ja sukulaisten kanssa, ei ole paljoakaan pois meidän yhteisestä ajasta. Onhan meillä koko loppuelämä aikaa olla yhdessä.

Johannes ei tiennyt mitä sanoa, aivan kuin vaimo ei olisi halunnut vastata kysymykseen, joka nyt alkoi olla Johannekselle elämäkin tärkeämpi.

- Miksi sinä et vastaa suoraan siihen, mitä sinulta kysyn? Et siis ole todella rakastunut minuun vaan olisit mieluummin jäänyt juhlimaan muiden kanssa?

Vaimo käänsi katseensa takaisin maisemaan, joka vilisi sadan kuudenkymmenen kilometrin tuntivauhtia heidän ohitseensa ja sanoi nyt vakavoituneella äänellä:

- En jaksaisi nyt tuollaisia lapsellisuuksia, voisimme sen sijaan kaivaa matkalaukusta oppaat ja tutustua määränpään nähtävyyksiin ja siihen mitä kaikkea meidän kannattaa käydä katsomassa? Jonain iltana haluaisin käydä oopperassa tai konsertissa. Tiedän, että siellä esitetään ainakin Verdiä ja Mozartia.

Matka jatkui hiljaisena, kuin musta verho olisi laskeutunut heidän väliinsä eivätkä he olisi nähneet toisiaan sen läpi. Vaimo oli käperryntynyt omaan tuoliinsa nojaten vaunun seinään varoen, ettei koskettaisi vahingossakaan Johannesta. Mies tunsu olonsa alakuloiseksi ja pettyneeksi. Ajatus, joka tuntui halkaisevan hänen päänsä, tuli kuin salama kirkkaalta taivaalta. Hän tajusi vasta nyt, että vaimo ei ollut koskaan sanonut rakastavansa häntä. Vaikka Johannes tunnusti rakkauttaan päivittäin,

vaimo ei koskaan vastannut siihen samalla tavalla. Ei edes sanomalla, niin minäkin sinua. Vaimon vastaukset yleensä olivat: ”Olet suloinen, kun sanot noin”. ”Minäkin haluan olla sinun kanssasi”. ”Kiitos kultaseni”. Mutta vaimo ei ollut koskaan sanonut, että rakastaisi Johannesta. Hän yritti muistella, miten he olivat sopineet häistä. Oliko hän se, joka halusi heistä kahdesta eniten naimisiin, todellakin kosinut vaimoa? Milloin se oli tapahtunut, missä? Mitä vaimo oli vastannut? Vai oliko hääjärjestelyt aloitettu sanattomalla yhteisellä sopimuksesta ilman, että hän olisi edes kysynyt, saati ollut varma siitä, halusiko vaimo todella mennä hänen kanssaan naimisiin? Ja miksi halusi, jos ei todella rakastanut häntä? Asia vaivasi Johannesta, hän kääntyi vaimoon päin ja rikkoi hiljaisuuden:

- Kumpaan matkalaukkuun matkaoppaat on pakattu? Kaivan ne heti esiin, kun olet vastannut minulle erääseen kysymykseen. Rakastatko sinä todella minua? Jos, niin miksi et koskaan ole sanonut minulle sitä? On aivan eriasia pitää jostakin tai tykätä, niin kuin nykyisin on tapana sanoa. Haluan tietää, rakastatko minua ja jos et, niin miksi halusit mennä kanssani naimisiin? Vaimo käänsi nyt vakavan katseensa Johannekseen ja sanoi:

- Ystävä hyvä, en todellakaan ymmärrä miksi tuo kysymys on sinulle juuri tällä hetkellä niin merkittävä, mutta haluan nyt tehdä selväksi erään tärkeän asian. Minä olen ollut todella rakastunut vain kerran elämässäni ja sen suuren rakkauden kanssa minä en koskaan mennyt naimisiin. En usko, että se suuri rakkaus olisi kestänyt avioliittoa. Se oli jotain sellaista, että siihen ei kuulunut arki eikä mikään muu maailmassa. Se rakkaus sattui koko ajan niin paljon, ettei sellaisen kanssa olisi voinut elää. Luulen, että jotain rakastumiseen verrattavia tunteita minulla oli myös ensimmäistä miestäni kohtaan. Suuria tunteita oli mukana alusta loppuun ja ne aiheuttivat liian paljon tuskaa meille kaikille kolmelle. Siksi se ei kestänyt ja siksi meidän oli pakko myös erota. Päätin sen jälkeen, etten koskaan enää mene naimisiin suurien tunteiden pakottamana. Heti sinun ja minun ensitapaamisesta ja siitä lähtien kun pääsin yli suuren ikäeromme aiheuttamasta epävarmuudesta kultaseni, olen ollut varma, että meidät

"Seisoin lentokentän lähtöselvityksessä. Pala nousi kurkkuun ja kyynleet valuivat pitkin poskia. Kadutti. Kadutti niin vimmatusti. Mikä ihme minut oli saanut kuvittelemaan, että pystyisin tähän? Minä patologinen ikävöijä?"

Kristiina Ruusunen on vantaalainen kirjoittaja ja kuvittaja. Omimmillaan Kristiinan tarinat ovat humoristisia ja joskus jopa vähän sarkastisiakin. Näiden kansien sisään koottujen tarinoiden joukossa on myös eri luovilla tekniikoilla syntyneitä kokeilevia tekstejä.

